

“Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωδείτε!

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2 ΑΠΡΙΛΗ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 326 ΔΡΧ. 200

ΟΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΝΑΤΟ ΦΕΡΝΟΥΝ ΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΡΩΣΙΑ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Στον πόλεμο του Κόσσοβου συγκρούονται αυτή τη στιγμή τριών ειδών δυνάμεις: Η μία είναι η Δύση με επικεφαλής τις ΗΠΑ. Η άλλη είναι η Ρωσία. Η τρίτη είναι δύο βαλκανικοί σοβινισμοί, ο σέρβικος και ο αλβανικός.

Οι σχέσεις ανάμεσα τους είναι οι εξής:

- Οι δύο σοβινισμοί είναι σαν δύο όγρια σκυλιά που δαγκώνονται ανάμεσα τους και δαγκώνουν και τους άλλους κόβοντας κομμάτια από δω κι από κει.

- Η Δύση χαϊδεύει το ένα και δέρνει το άλλο, δίχως να πολυνοιάζεται ούτε για το δίκιο ούτε για τα θύματα, αλλά για την ησυχία της, δηλαδή για μια ειρήνη δίχως αρχές που θα εξασφαλίζει την ομαλή οικονομική της ηγεμονία.

- Η Ρωσία φροντίζει να ερεθίζει τα σκυλιά σπρώχνοντας το ένα ενάντια στο άλλο και ενάντια στους τρίτους. Στόχος της να αλλάζει βίαια το ευρωπαϊκό στάτους κβο και να επιβάλλει την πολιτικοστρατιωτική της ηγεμονία.

Οι ΗΠΑ είναι η υπεριαλιστική Αγγλία πριν το Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Η Ρωσία είναι ο Χίτλερ.

Η ιστορία έχει ως εξής:

Αν και δεν του φαίνεται, πρώτος ξεκίνησε ο αλβανικός σοβινισμός, ο οποίος επί εποχής Χότζα αμφισβήτησε τα σέρβικα σύνορα ζητώντας το Κόσσοβο. Τελικά, τα κατάφερε και ξύπνησε τον τρομερό σέρβικο σοβινισμό που απάντησε όχι μόνο με καταπίση στο Κόσσοβο, αλλά κυρίως με τη λυσσασμένη του επίθεση για εδάφη στη Βοσνία. Ο διαμελισμός της Βοσνίας και η σέρβικη εθνοκάθαρση ήταν η πρώτη βίαιη και πετυχημένη αλλαγή κρατικών συνόρων στη μεταπολεμική Ευρώπη. Αυτός που έσπρωξε την Σερβία σ' αυτόν τον εγκληματικό δρόμο ήταν η Ρωσία μέσο του πράκτορά της Βουκ Ντράσκοβιτς.

Η Δύση έβαλε τις φωνές στη Σερβία, αλλά την άφησε να διαμελίσει την Βοσνία για να μην τα χαλάσει με τη

Ρωσία. Αποτέλεσμα: Η Ρωσία έκανε τελικά τον ειρηνοποιό και εγκατέστησε στρατεύματα στη Βοσνία.

Υστερά η Ρωσία έκανε ένα δεύτερο βήμα στα κρυφά: Υπέθαλψε στην Αλβανία την δήθεν λαϊκή εξέγερση - πράξικόπημα των ψευτοκομιουνιστών του Χότζα που μόλις ήρθαν στην εξουσία έφτιαξαν τον ΑΣΚ, μια ομάδα ενόπλων σοβινιστών στο Κόσσοβο. Αυτοί άρχισαν πόλεμο με τη Σερβία στη γραμμή της Μεγάλης Αλβανίας παραμερίζοντας τον ευρωπαϊκό και μετριοπαθή Ρουγκόβα. Ο Μιλόσεβιτς απάντησε με το μόνο τρόπο που ξέρει: Μαζί με τον ΑΣΚ άρχισε να εξοντώνει και τον απλό λαό του Κόσσοβου.

Η Δύση πήρε αμέσως το μέρος του ΑΣΚ, πιστεύοντας ότι ήρθε η ώρα να ξεφορτωθεί τον Μιλόσεβιτς που στο μεταξύ είχε χάσει την υποστήριξη της Μόσχας. Ζήτησε λοιπόν από τον Μιλόσεβιτς να υπογράψει τη συμφωνία του Ραμπούιγιέ που ουσιαστικά αποσπούσε το Κόσσοβο από τη Σερβία. Η Ρωσία υποστήριξε το Ραμπούιγιέ ενθαρρύνοντας τη Δύση να χτυπήσει τον Μιλόσεβιτς.

Μόλις όμως η Δύση χαρούμενη άρχισε τους βομβαρδισμούς, αμέσως η Ρωσία τους καταδίκασε με πάθος, δίχως βέβαια να κουνήσει το δαχτυλάκι της για να τους εμποδίσει. Αυτό γιατί ο Μιλόσεβιτς εδώ και καιρό αρνείται να υπογράψει μια συμφωνία βάσει της οποίας θα παραταχθεί “για το καλό της Σερβίας” ρώσικος στρατός στο Κόσσοβο. Έτσι η Ρωσία χρειάζεται τους νατοϊκούς βομβαρδισμούς για να σπάσει ο Μιλόσεβιτς και ταυτόχρονα καταγγέλλει τους βομβαρδισμούς για να κερδίσει την σέρβικη κοινή γνώμη και να διασπάσει τη Δύση. Από την άλλη μεριά επειδή πιέζει τον Μιλόσεβιτς, εμφανίζεται και στη Δύση σαν ένας διστακτικός ενδιάμεσος.

Η Δύση λοιπόν θα βομβαρδίζει τη Σερβία από τον αέρα δίχως να στέλνει στρατό στο έδαφος για να μην εμπλακεί περισσότερο, ο Μιλόσεβιτς θα αδειάζει το Κόσσοβο από λαό και η Ρωσία θα μηχανορραφεί με την ησυχία της στο έδα-

φος.

Αποτέλεσμα: οι Κοσσοβάροι θα βρίζουν τη Δύση σαν ένα προβοκάτορα που τους εγκατέλειψε και οι Σέρβοι επειδή τους χτυπάει.

Είναι λοιπόν η Ρωσία στο βάθος που σέρνει το χορό της ανωμαλίας και του πολέμου στα Βαλκάνια. Δεν είναι τυχαίο ότι όλοι οι εθνικοφασίστες, οι αντισημίτες και οι νεοναζί της γης, όλοι όσοι χτυπάνε τον ευρωπαϊκό δημοκρατισμό και υπερασπίζουν τους τριτοκοσμικούς φασίστες, είναι με τη Ρωσία των Ζιουγκάνοφ - Ζιρινόφσκι. Νιώθουν όλοι αυτοί τι σημαίνει μια ολιγαρχία με 20.000 πυρηνικά και διαστημικές εξέδρες επικεφαλής ενός εξαθλιωμένου λαού. Ξέρουν από που θα ξεπροβάλει ο νέος Χίτλερ. Ο κίνδυνος από τη Ρωσία για τα Βαλκάνια είναι θανάσιμος, ειδικά για την Ελλάδα που είναι η πρώτη βαλκανική χώρα στην οποία αυτή αποκτά στρατιωτικές βάσεις μέσο των S-300. Αθόρυβα και συνωμοτικά η χώρα μας ήδη έχει κυλήσει στη ρώσικη σφαίρα επιρροής. Στην οικονομία είναι Δύση, αλλά η “ψυχή” της έχει αρχίσει να γίνεται ρώσικος μεσαίωνας.

Απέναντι στην κτηνωδία των σοβινιστών και του Κρεμλίνου και απέναντι στην χοντροτετού των ηγετών της Δύσης οι βαλκανικοί λαοί πρέπει να υπερασπίσουν με το μυαλό και με το αίμα τους μια αρχή: αυτή του απόλυτου σεβασμού των συνόρων των βαλκανικών κρατών - ανεξάρτητων ή που συμμετείχαν σε ομοσπονδίες-τα οποία βγήκαν μέσα από τον παγκόσμιο αντιφασιστικό πόλεμο.

Αυτές οι αρχές μεταφράζονται σήμερα σε δύο αιτήματα ειρήνευσης στα Βαλκάνια:

Πρώτο: Απελευθέρωση της Βοσνίας από τη σέρβικη κατοχή, και Δεύτερο: Καταδίκη του αλβανικού αποσχιστικού κινήματος στο Κόσσοβο. Η καταγγελία της σέρβικης εθνοκάθαρσης στο Κόσσοβο και η απαίτηση για άμεση παύση των νατοϊκών βομβαρδισμών είναι τα πιο επείγοντα δημοκρατικά αιτήματα.

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Ο ΑΛΗΘΙΟΣ ΧΙΤΛΕΡΙΣΜΟΣ

Χρειάζεται απύθμενο θράσος από το μαύρο μέτωπο στη χώρα μας και τη ρώσικη προπαγάνδα να παριστάνουν τους αντιφασίστες στήνοντας απέναντι τους σα ναζιστές τις ΗΠΑ και την Ευρώπη. Αυτοί οι ίδιοι υποστήριξαν με πάθος τη σέρβικη εισβολή, την εθνική εκκαθάριση και το διαμελισμό της Βοσνίας. Η Σερβία δεν έκανε τίποτα άλλο παρά να διακηρύξει και να εφαρμόσει στην

πράξη το πρώτο άρθρο από το πρόγραμμα του Εθνικο-σοσιαλιστικού Κόμματος της Γερμανίας, αυτό του Χίτλερ: “Βασιζόμενοι στο δικαίωμα των λαών για αυτοδιάθεση ζητούμε τη συνένωση όλων των Γερμανών σε μια μεγάλη Γερμανία” (1).

Μόλις πρόσφατα ο αντιπρόεδρος της σέρβικης κυβέρνησης, Βουκ Ντράσκοβιτς δήλωσε: “Θέλαμε να διατηρήσουμε τη Γιου-

γκοσλαβία... Είμαστε σαν ένα νεαρό που αγαπάει μια κοπέλα και τη δέρνει, γιατί δεν θέλει να τη χάσει. Τη δέρνει, όμως, για να μην τη χάσει!” (Mega Channel, εκπομπή “Μαύρο Κουτί”, 31 Μάρτη 1999). Να λοιπόν. Ο φλογερός Ρωμαίος κινούμενος από τα αγγάνια ελατήρια του έρωτα, του δικού του έρωτα, για να προστατεύσει την ιερή αγάπη, τη δικιά του αγάπη, δέρνει την αγαπημένη του. Κι αυτή η άπονη, μικρόψυχη Ιουλιέτα,

με γαϊδουρινό πείσμα αντί να συγκλονιστεί από τη μεγαλόπρεπη εκδήλωση έρωτα επιμένει σαν ελεύθερος άνθρωπος να αγαπά όποιον προστάζει η καρδιά της. Όχι κυρία μου! Η αγάπη είναι ανώτερο ιδανικό, δεν μπορείτε να με υποβάλετε στο μαρτύριο του ξυλοδαρμού σας γιατί θέλετε το χωρισμό, ξεφανίζει ο Ρωμαίος μας. Τέτοιοι αντιδραστικοί έχουν στην κατοχή τους σήμερα τη μισή Βοσνία γιατί εξασφάλισαν τη διεθνή προστασία της Ρωσίας και την κτηνώδη στάση της Δύσης.

Είναι η “αγία ορθόδοξη Ρωσία” που εισέβαλε και αιματοκύλισε την Τσετσενία. Η αχαλίνωτη βαρβαρότητα του ρώσικου στρατού όταν εφόρησε στο Σαμάσκι έκανε το όνομα αυτού του χωριού άλλο ένα σύμβολο συνέχεια στη σελ. 2

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΧΙΤΛΕΡΙΣΜΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

γενοκτονίας. Οι ίδιες πολιτικές δυνάμεις που υποστήριξαν τότε αυτό το έγκλημα καμαρώνουν σήμερα σαν υπερασπιστές της ανεξαρτησίας και του δίκιου. Αρκεί όμως να ρίξει κανείς μια ματιά στον Κυριακάτικο *Riζοσπάστη*, στις 28 Μάρτη. Στη σελ. 7 υπάρχει μια φωτογραφία από διαδήλωση ενάντια στους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ στη Μόσχα. Σφιγμένες γροθιές κι εξαγριωμένα πρόσωπα. Δύο διαδηλωτές ξεχωρίζουν μπροστά από μια φλεγόμενη αμερικανική σημαία. Ο ένας με στρατιωτικό παντελόνι παραλλαγής, δερμάτινο μπουφάν και χυρισμένο κεφάλι. Ο άλλος κοντοκουρεμένος με δερμάτινο μπουφάν επίσης, και στο αριστερό χέρι φοράει ένα περιβραχίονιο όμοιο μ' αυτό των ναζιστών. Κάπου στο βάθος ξεχωρίζει η σημαία του Εθνικού Μπολσεβίκου Κόμματος. Αν και η φωτογραφία είναι μαυρόασπρη, ξεχωρίζει το κόκκινο φόντο, ο λευκός κύκλος και μέσα ένα μαύρο σφυροδέπανο, ίδια με το περιβραχίονιο του νεαρού. Η λεξάντα του *Riζοσπάστη* δεν είναι καθόλου διαφωτιστική: “Νεολαίοι διαδηλωτές καίνε μια αμερικανική σημαία στη Μόσχα”.

Πρόκειται για το κόμμα του ‘Εντουαρντ Λιμόνοφ, του ιδρυτή του Εθνικού Μπολσεβίκου Κόμματος, ο οποίος σα συνεπής υποστηρικτής της κυρίαρχης θεωρίας “της εβραιομασονικής συνωμοσίας για την καταστροφή της Αγίας Ρωσίας” καλεί τους οπαδούς του να κυνηγούν ανελέητα τους εβραίους και τους ξένους(2).

Στον ίδιο *Riζοσπάστη* δημοσιεύεται επίσης δήλωση του Γ. Ζιουγκάνοφ, προέδρου της Λαϊκοπατριωτικής Ένωσης Ρωσίας και του “Κ”ΚΡΟ. Ανάμεσα σ' αλλά λέει: “Η επίθεση του ΝΑΤΟ, ενάντια σε ανεξάρτητο ευρωπαϊκό κράτος μας φέρνει πίσω στην εποχή του χιτλερισμού, όταν η πολεμική ληστεία, η κατοχή, η κυνική βία εξανέμισαν τις αυταπάτες της Κοινωνίας των Εθνών”.

Ο Γ. Ζιουγκάνοφ είναι αρχηγός της κοινοβουλευτικής ομάδας του “Κ”ΚΡΟ στη ρωσική Δούμα, και μαζί με τους κρυφοναζιστές του Ζιρινόφσκι διαθέτουν την πλειοψηφία. Αυτή η Δούμα έχει εξετάσει τρεις φορές την πρόταση των ρώσων δημοκρατών για τη νομοθεσία απαγόρευσης της φασιστικής προπαγάνδας, και τρεις φορές την έχει απορρίψει. “Οι κομμουνιστές, μαζί με την ομάδα των Βλαντιμίρ Ζιρινόφσκι στη Δούμα, μπλοκάρουν διαρκώς εώς σήμερα την θέσπιση νομοθεσίας ενάντια στο Ναζισμό, το φασισμό και τον εξτρεμισμό. Εγώ, ο ίδιος υπέβαλα ένα σχέδιο για την ποινική τιμωρία της δημόσιας δικαιολόγησης των εγκλημάτων

του Ναζισμού (όμοιο με το ισχύον γερμανικό νόμο για το ίδιο ζήτημα) πριν ένα χρόνο. Άλλα οι κομμουνιστές έθαψαν αυτό το νομοσχέδιο”(3). Αυτά δηλώνει ο Γεβρένι Προσέτσκιν, πρόεδρος του Αντιφασιστικού Κέντρου της Μόσχας, και μέλος της προεδρικής επιτροπής για την καταπολέμηση του πολιτικού εξτρεμισμού. Μια επιτροπή που φτιάχτηκε από τον Γέλτσιν για τον καθησυχασμό της Δύσης και κάτω από την πίεση της δημοκρατικής φιλελεύθερης φράξιας του γιελτσινισμού. Συντονιστής αυτής της επιτροπής είναι ο ρώσος υπουργός Δικαιοσύνης Πάβελ Κρασένικοφ. Μετά από μια συνάντηση με τον Γέλτσιν στις 9 Ιουλίου 1998 δήλωσε ότι δεν γνωρίζει τι είναι πολιτικός εξτρεμισμός, αφού “οι ρώσικοι νόμοι δεν περιέχουν παρόμοια ορολογία”(4).

Ο Αλεξάντερ Γιάκοβλεφ, “ιδεολογικός αρχηγός της περεστροΐκα” και αιστός δημοκράτης φανερώνει μία άλλη πτυχή του ζητήματος: “Στη Ρωσία σήμερα εκδίδονται 140 φασιστικές και μισο-φασιστικές εφημερίδες. Τι γίνεται γι' αυτό; Τίποτα. Μίλησα στον πρόεδρο Γέλτσιν γι' αυτό. Του είπα για την ίδαινα ενός αντιφασιστικού συμβουλίου και πως ένα προεδρικό διάταγμα για την πάλη ενάντια στο φασισμό βρίσκεται στο γραφείο του για αρκετό καιρό χωρίς να πρωθείται. Ο Γέλτσιν ράτησε τον σύμβουλο του πως έχει η υπόθεση. Ο σύμβουλος εξήγησε ότι η Ακαδημία των Επιστημών απλά δεν μπορούσε να δώσει ένα ορισμό του φασισμού. Του είπα, τι είδους ορισμό χρειάζεστε; Υπάρχει άλλωστε η ιστορική εμπειρία. Φασισμός σημαίνει η υποδαύλιση εθνικού μίσους. Είναι η προπαγάνδα για την ανωτερότητα ενός λαού από έναν άλλο. Η προπαγάνδα του πολέμου και της βίας είναι επίσης φασισμός. Ο Γέλτσιν είχε μια φυσιολογική αντίδραση και μέσα σε τρεις μέρες είχε υπογράψει ένα διάταγμα χωρίς κανένα “επιστημονικό ορισμό”. Άλλα το διάταγμα παρέμεινε νεκρό. Το γραφείο του δημόσιου κατήγορου και η επιτροπή των ΜΜΕ, απλά δεν θα κάνουν τίποτα για να φέρουν στην επιφάνεια εγκληματικές υποθέσεις του φασιστικού Τύπου. Γιατί; Μήπως και... Κι αν η κυβέρνηση αλλάξει ξαφνικά; Τι είδους κυβέρνηση θα είναι; Δικαστές υπερασπίζονται φασίστες. ... Στη Σταυρούπολη, το φασιστικό σύμβολο έγινε νόμιμο επίσημα. Τώρα στη Σταυρούπολη η Σβάστικα νομιμοποιήθηκε επίσημα”.

Αυτό το κλίμα που μεταφέρει ο Γιάκοβλεφ φανερώνει πόσο ισχυρός είναι ο ναζισμός στη Ρωσία. Η δήθεν αποκία της Δύσης είναι ο παράδεισος των χιτλερικών. Και συνεχίζει ο Γιάκοβλεφ: “Η Ρωσία είναι έ-

τοιμη να αναλάβει την ηγεσία του “στιβαρού χεριού”, της αυστηρής τάξης, και του παγκόσμιου ελέγχου. Αναλών την κατάσταση. Η σημερινή Δούμα δεν θα εγκρίνει ένα νόμο ενάντια στο φασισμό. Η Δούμα επέλεξε τους Κομμουνιστές σαν κύριους υπερασπιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη χώρα. Το Πανεπιστήμιο της Μόσχας βράβευσε τον κοζινόφσκι με το ντοκτορά των επιστημών χωρίς να απαιτήσει από αυτόν να κάνει μια διατριβή ή οποιαδήποτε ειδικευμένη εργασία. Στη Νότια Ρωσία, έχει γεννηθεί μια άμεση απειλή για την ασφάλεια της χώρας. Ο κυβερνήτης Κοντρανένκο του Κρασνοντάρ προσωπικά υποδαλίζει το εθνικό μίσος στην περιοχή και η Ομοσπονδιακή Επιτροπή τον ανέχεται. Ο πρόεδρος πρέπει να τον απομακρύνει από την εξουσία αμέσως, αλλιώς οι πράξεις του θα συνεχίσουν να απειλούν την εθνική ασφάλεια”(5).

Παρά τις αυταπάτες που διατηρεί ο αιστός φιλελεύθερος Γιάκοβλεφ για τον Γέλτσιν, είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικός.

Αν ο Χίτλερ είχε σαν σημαία του τον εθνικο-σοσιαλισμό, ο σύγχρονος ναζισμός προβάλλει τον εθνικο-κομμουνισμό, τη συμμαχία δηλ. των μοναρχικών, των ναζιστών, του ορθοδοξο-φασισμού και των ψευτοκομμουνιστών. Αυτό έγινε δυνατό μετά την προδοσία του κομμουνισμού από τους ρώσους ρεβιζιονιστές το 1956 και την παλινόρθωση του καπιταλισμού, πρώτα στη Ρωσία και μετά στην Κίνα στα 1980. Είναι, λοιπόν, φυσικό να βρίσκεται στην ηγεσία και στην καθοδήγηση του ναζιστικού ρεύματος ο Γ. Ζιουγκάνοφ. “Είμαι Ρώσος στο αίμα και στο πνεύμα και αγαπώ την πατρίδα μου”, γράφει στο βιβλίο του “Η Ρωσία μου”(6) που κυκλοφόρησε στις ΗΠΑ. Τα ίδια λόγια βρίσκουμε και στην εκλογική πλατφόρμα, Ιούνης 1996 για τις προεδρικές εκλογές. Ο Ζιουγκάνοφ κατέβηκε σαν υποψήφιος του φαιοκόκκινου μετώπου και του “Κ”ΚΡΟ. Το σύνθημα αυτής της εκστρατείας που φιγουράριζε στην αρχή της πλατφόρμας ήταν: “Ρωσία, Πατρίδα, Λαός”. Ανάμεσα σ' αλλά τονίζει: “Είμαι Ρώσος στο αίμα και στο πνεύμα και αγαπώ την πατρίδα μου. Εντάχθηκα στο Κομμουνιστικό Κόμμα πιστεύοντας ότι η κομμουνιστική ιδέα, η οποία υπάρχει πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια, εκφράζει βαθύτερα τις ανάγκες και τις ελπίδες του λαού μας. Αυτή η ιδέα συμβαδίζει με τις βαθιά ριζώμενες ρώσικες παραδόσεις του κοινοτισμού και της συλλογικότητας και ανταποκρίνεται στα κύρια συμφέροντα της πατρίδας μας”(7).

Ο αξιότιμος κ. Ζιουγκάνοφ μόλις μας έδοσε ένα θαυμάσιο ορισμό του εθνικοκομ-

μουνισμού. Μόνο που ο μαρξισμός βρίσκεται στον αντίποδα του. Πίσω από τις “ρώσικες παραδόσεις” ξεπροβάλλει γεμάτος υγεία ο καλοθρεμμένος ρώσος τσιφλικάς και ο κουλάκος. Στο οικονομικό πρόγραμμα “για να ξεπεράσει η Ρωσία την κρίση και να ξαναγενηθεί σαν μια μεγάλη δύναμη”, στο τέταρτο σημείο, ο Ζιουγκάνοφ λέει: “Η αγροτιά, η οποία είναι το στήριγμα του κράτους μας και ο φύλακας της πνευματικής και θητικής υγείας του έθνους μας, πρέπει να υποστηριχθεί”.

Δίπλα στον κουλάκο και τον τσιφλικά βαδίζει ο ορθόδοξος μεσαίωνας με τους παπάδες του. Αυτό το σκυλολόι της παλιάς τσαρικής Ρωσίας δεν μπορεί χωρίς να εξασκείται στο ευγενές σπόρ του πογκρόμ ενάντια στους εβραίους που δηθέν είναι υπεύθυνοι για όλα τα δεινά της Ρωσίας. Μόνο που επικεφαλής των Μαύρων Εκαντοταρχιών σήμερα είναι οι “κομμουνιστές”. Κατηγορούν σαν Εβραίους όλους τους δημοκράτες, τους αντιφασίστες, τους φιλελεύθερους και κραυγάζουν “ο Σιωνισμός είναι φασισμός”.

Αυτά είναι μόνο δείγματα του ναζιστικού χαρακτήρα της Ρωσίας που σήμερα υποστηρίζεται από τους “αντιμπεριαλιστές” του Περισσού και του ΣΥΝ, ενάντια στους “φονιάδες των λαών Αμερικάνους”, σα σωτήρας των Βαλκανίων, ενώ η ίδια είναι ο βασικός παράγοντας της ανωμαλίας του πολέμου και του νέου ναζισμού.

(1) Α. Χίτλερ, *Ο Αγών μου*, Εκδόσεις Ζάρβανος, Αθήνα 1961, σ.325

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΑΣΟΚ

ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΡΩΣΟΔΟΥΛΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΣΤΙΚΗΣ ΦΡΑΞΙΑΣ

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ, πως το “όλο” ΠΑΣΟΚ δεν ήταν τίποτα άλλο από την πολιτική της ρωσόδουλης - κεντρίστικης φράξιας των Λαλιώτη - Σκανδαλίδη.

Η πολιτική αυτή προσπαθούσε να εμποδίσει τη σύγκρουση των “εκσυγχρονιστών” με τους “σοβινιστές”, να αφήσει έτσι αδύναμο το μπλοκ των πραγματικών “εκσυγχρονιστών”, δηλαδή των ευρωπαιόφιλων, ώστε να μπορεί αυτή η “κεντρίστικη” φράξια να χρησιμοποιεί τις αντιθέσεις και να ηγεινούνται.

Η επιβεβαίωση αυτής της θέσης ήρθε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο από τα αποτελέσματα των εκλογών για την Κεντρική Επιτροπή και το Εκτελεστικό Γραφείο.

Τόσο στο ένα, όσο και στο άλλο όργανο οι ευρωπαιόφιλοι δεν έχουν την πλειοψηφία.

Στην Κ.Ε από τους 180, οι “εκσυγχρονιστές” δεν πρέπει να ξεπερνούν τους 90-92, ενώ το μπλοκ του Τσοχατζόπουλου έχει μια δύναμη 71 ψήφων, που έφτασε στην εκλογή του στο Ε.Γ στους 79. Αυτό σημαίνει πως ο Τσοχατζόπουλος έχει την απαρτιθέμενη πλειοψηφία για τη σύγκληση της Κ.Ε, και τη δυνατότητα να βάζει ανά πάσα στιγμή κρίσιμα ζητήματα κυβερνητικής πολιτικής σε διαδικασίες ψηφοφοριών στην Κεντρική Επιτροπή. Βέβαια, όταν οι κεντριστές θέλουν, ο Τσοχατζόπουλος θα μένει ανήμπορη μειοψηφία.

Βάση γιαυτό το αποτέλεσμα, πέρα από την πολιτική του “όλου ΠΑΣΟΚ”, ήταν από οργανωτική άποψη η αύξηση των μελών της Κ.Ε. Η αύξηση αυτή έδωσε μία σταυροδότηση 72 σταυρών με αποτέλεσμα ο Τσοχατζόπουλος να παρουσιάσει μία ενιαία λίστα με 72 ονόματα και να τους εκλέξει σχεδόν όλους. Και αυτό σε αντίθεση με τους “εκσυγχρονιστές” που μέσα από πολλές λίστες προσπαθούσαν να εκλέξουν μια πλειοψηφία 125-130 άτομα. Μέσα σε αυτές τις πολλές λίστες κινήθηκαν με άνεση οι συνωμοτικές ομάδες του Λαλιώτη-Σκανδαλίδη για να φέρουν το αποτέλεσμα που ήθελαν και να φορτώσουν την ήττα των ευρωπαιόφιλων στο βασικό αντίπαλό τους “στρατηγό” Τσουκάτο, που συντόνιζε τις λίστες έξω από κάθε πολιτική.

Το αποτέλεσμα αυτό της Κ.Ε φάνηκε στη μεγαλύτερη του έκταση στις εκλογές για το Εκτελεστικό.

Εδώ τα πράγματα κινήθηκαν αντίστροφα από την Κ.Ε. Ενώ ο αριθμός των μελών της Κ.Ε αυξήθηκε, στο Εκτελεστικό μειώθηκε για να μικρύνει η αναλογία του αριθμού των μελών από τους

πραγματικούς “εκσυγχρονιστές” και να κυριαρχούν μέσα σε αυτούς οι “κεντριστές”, ενώ και το μπλοκ του Τσοχατζόπουλου είναι αρκετά ενισχυμένο σε σχέση με πριν αλλά πάντα μειοψηφία.

Η γραμμή του “όλου ΠΑΣΟΚ”, επέβαλε και πάλι τη συμφωνία ανάμεσα στο Σημίτη και στο Τσοχατζόπουλο για την αναλογία των μελών μέσα στο Εκτελεστικό. Η αναλογία αυτή καθορίστηκε στο 7 προς 4. Και έτσι προέκυψε ένα Εκτελεστικό χωρίς... κανένα (!) καθαρό “εκσυγχρονιστή” και με τον Τσουκάτο εκτός, που αποτελούσε τον κεντρικό στόχο του ρωσόδουλου μπλοκ μέσα κι έξω από το ΠΑΣΟΚ.

Ας δούμε τους επτά υποτιθέμενους “εκσυγχρονιστές”:

Κακλαμάνης, Β. Παπανδρέου, Λαλιώτης, Πάγκαλος, Παπαδόπουλος, Βενιζέλος και Γ. Παπαν-

δρέου.

Από αυτούς, ο Κακλαμάνης σα φανατικός σοβινιστής σε κάθε στιγμή μπορεί να έρθει σε σύγκρουση με τη φιλοευρωπαϊκή φράξια, ο Γ. Παπανδρέου έχει στενές σχέσεις με τον Λαλιώτη και τελευταία αποδίχνεται ότι κάνει καθαρή ρώσικη πολιτική, η Β. Παπανδρέου έχει πολύ σοβινισμό και παίζει συχνά με τον Λαλιώτη το κεντριστικό παιχνίδι, όπως και ο Βενιζέλος που είναι αρκετά αδιευκρίνιστος. Οι Πάγκαλος-Παπαδόπουλος είναι μεν αντικίντες, αλλά έχουν ένα μεγάλο ελάττωμα πια: Είναι εκτός κυβέρνησης και είναι και σοβινιστές αντιτούρκοι. Δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητο ότι όχι μόνο ο Σημίτης “πούλησε” τους πιστούς του υπουργούς στο θέμα Οτσαλάν και ύστερα στο Εκτελεστικό τον Τσουκάτο, αλλά στο ίδιο το συνέδριο τράβηξε στους

λόγους του μια ελεεινή αντιτούρκικη γραμμή. Το χειρότερο όμως που έκανε για να χαϊδέψει το σοβινισμό ήταν να υψώσει σαν κεντρικό το χιτλερικής φύσης σύνθημα: “Πάνω απ’ όλα η Ελλάδα”, που αποτελεί μετάφραση-μεταφορά του “Deutschland über alles”. Αυτό το σύνθημα είναι ιδεολογικά το θάγμα κάθε ευρωπαϊκού διεθνικού πνεύματος μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Από το συνέδριο του ΠΑΣΟΚ βγήκε λοιπόν μια άνευ πρηγουμένου πολιτική συμβιβασμού με το σοβινισμό και τον εθνορατισμό. Οι πραγματικοί δημοκράτες δεν πρέπει να περιμένουν καμία προοδευτική διέξοδο μέσα από αυτό το ΠΑΣΟΚ. Ισα-ίσα θα πρέπει να καταγγέλουν όλη αυτή τη σοσιαλ-φασίσουσα εξέλιξη του και να ρίχνουν κάθε αυταπάτη των δημοκρατικών και προοδευτικών ανθρώπων σχετικά με την

αντιδραστική συνολική φύση του. Οι αντιστάσεις που θα υπάρχουν πάντα μέσα από τις γραμμές του ΠΑΣΟΚ ενάντια στο σοσιαλφασισμό δεν θα αναιρούν το συνολικά αρνητικό του χαρακτήρα, όσο και αν θα πρέπει να αξιοποιούνται στη γραμμή του αντι-σοσιαλφασιστικού μετώπου.

Έχουμε λοιπόν ένα Εκτελεστικό στο οποίο η φιλορώσικη φράξια Λαλιώτη-Σκανδαλίδη-Γ. Παπανδρέου θα μπορεί να εκμεταλλεύεται τις αντιθέσεις και να περνάει την πολιτική της έχοντας στα χέρια της έναν αδύναμο Σημίτη, συνολικά σε όλα τα όργανα του ΠΑΣΟΚ.

Η εξέλιξη αυτή έχει να κάνει με τη γενικότερη επέλαση του ρώσικου υπεριαλισμού στα Βαλκάνια και στη χώρα μας. Οι φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις όλο και πιο πολύ δείχνουν την αδυναμία τους να αντισταθούν σε αυτή την επέλαση, όλο και πιο πολύ μέσα στη χώρα παραδίνουν την εξουσία στις δυνάμεις της ανωμαλίας και του πολέμου. Η ισχυροποίηση των φιλορώσικων δυνάμεων μέσα στο ΠΑΣΟΚ αποτελεί ένα μεγάλο βήμα για την ακόμα μεγαλύτερη ισχυροποίηση τους μέσα στην κυβέρνηση και το κράτος, πράγμα που θα είναι και το επόμενο βήμα τους.

ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ-ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ: ΑΣΧΗΜΑ ΣΗΜΑΔΙΑ

Στο προηγούμενο άρθρο μας για το φυσικό αέριο, είχαμε γράψει για τη θέση του νέου υπουργού Ανάπτυξης Ε. Βενιζέλου λίγα πράγματα λόγω έλλειψης ικανών στοιχείων. Όμως σε συνέντευξη που έδωσε ο Βενιζέλος στις 10 Μάρτη και της οποίας αποσπάσματα έχουν δημοσιευθεί στον τύπο αναφέρονται αρκετά αποκαλυπτικά για την στάση που θα κρατήσει απέναντι στις απαιτήσεις των Ρώσων και απέναντι στη γραμμή που είχε χαράξει η προκάτοχός του Β. Παπανδρέου και που σε γενικές γραμμές ήταν καλή σε αυτό το ζήτημα

Όπως είναι γνωστό η Παπανδρέου προχώρησε σε ρήξη με τους Ρώσους στο θέμα της αύξησης της τιμής που θέτουν επιτακτικά αυτοί και μάλιστα προχώρησε και στη θετική κίνηση της συμφωνίας με την ιταλική ENI και την Shell Gas σπάζοντας το μονοπώλιο του ρώσικου φυσικού αερίου στη χώρα μας. Στη σχετική ερώτηση για αυτήν την αναζήτηση εναλλακτικού προμηθευτή ο Βενιζέλος δήλωσε ότι δεν έχει πλήρως ενημερωθεί και ότι προσπαθεί να διαμορφώσει μια πλήρη εικόνα για τα γεωπολιτικά, πολιτικά και ενεργειακά δεδομένα. (Ελεύθερος Τύπος, 11-3).

Στο ιδιαίτερα σπουδαίο ζήτημα της αύξησης της τιμής που ζητούν οι ρώσοι και της πρότασης της ΔΕΠΑ για επαναδιαπραγμάτευση της τιμής από μηδενική βάση, αυτός δήλωσε ότι απλά δεν υπάρχει τέτοια πρόταση και πρόσθεσε ότι η αναπαραγωγή αυτής της ανύπαρκτης εκδοχής δεν βοηθά την επαφή που γίνεται σε επιχειρηματικό επίπεδο μεταξύ ΔΕΠΑ και Gazexport! (Ελεύθερος Τύπος, 11-3).

Είναι φανερό με βάση τις παραπάνω θέσεις ότι η γραμμή του Βενιζέλου είναι να δεχθεί τουλάχιστον ένα μέρος από την αύξηση που ζητούν οι ρώσοι. Σύμφωνα με τα γραφόμενα στον τύπο αυτός θα δεχτεί μια αύξηση της τάξης του 8-10% (Επενδύτης, 27/28-3). Μια τέτοια αύξηση θα έχει άμεσες συνέπειες στη ΔΕΗ που είναι ο μεγαλύτερος καταναλωτής φυσικού αερίου στη χώρα. Σύμφωνα με εκτιμήσεις μια αύξηση της τιμής στα σύνορα κατά 10% θα σημαίνει μια αύξηση του κόστους για τη ΔΕΗ της τάξης των 7 δις με άμεση συνέπεια την αύξηση του κόστους παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από τα εργοστάσιά της που λειτουργούν με φυσικό αέριο.

Να σημειώσουμε εδώ ότι η τιμή που η ΔΕΗ προμηθεύεται αέριο στα σύνορα είναι ήδη 16 δολ/γcal και είναι η υψηλότερη σε σχέση με τις τιμές που ισχύουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση (13 δολ/ Gcal) όπως προκύπτει και από την έκθεση του ΟΟΣΑ (Τύπος της Κυριακής, 7-2).

ΟΙ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ENI ΚΑΙ SHELL GAS

Η συμφωνία της ΔΕΠΑ με τη ENI προβλέπει τη σύσταση κοινής εταιρίας με ίση συμμετοχή των δύο εταιριών για την προμήθεια φυσικού αερίου από την Ιταλία στην Ελλάδα, με δυνατότητα επέκτασης σ

ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΙ: ΜΙΑ ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ

Όλα είναι σε πελώρια κλίμακα στο σύγχρονο κόσμο. Πελώρια η παραγωγή, πελώριες οι επικοινωνίες, πελώρια τα κράτη και η στρατιωτική τους ισχύς, πελώριοι οι διπλωματικοί τους μηχανισμοί.

Πελώριες είναι και οι προβοκάτισες.

Από τον αιώνιο μεμονωμένο προβοκάτορα σε μια τοπική σύρραξη, τώρα έχουμε τον προβοκάτορα πρόεδρο, που μπορεί να οδηγήσει ένα κράτος ή ακόμα κι ένα συνασπισμό κρατών σε πολιτική συντριβή.

Το 19ο αιώνα αναλύοντας βαθιά τη διπλωματία της υπερδύναμης αυτού του αιώνα, της Αγγλίας, ο Μαρξ, είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο πρωθυπουργός της Πάλμερστον, ήταν πράκτορας του Τσάρου. Ο Πάλμερστον, μπορούσε να κάνει τεράστιες εξυπηρετήσεις στον Τσάρο στην εποχή του "Ανατολικού Ζητήματος" με μηχανορραφίες που εντοπίζονταν στο καθαρά διπλωματικό επίπεδο ή που έφταναν το πολύ ως την αποτροπή μιας επιβεβλημένης στρατιωτικής κίνησης που θα εμπόδιζε τα ρώσικα σχέδια.

Ενάμιση αιώνα μετά σαν πιστός διάδοχος του Πάλμερστον, ο πρόεδρος μιας διάδοχης ως προς τη φυσιογνωμία της υπερδύναμης, όχι μόνο διευκολύνει τους διαδόχους εκείνων των τσάρων στο καθαρά διπλωματικό επίπεδο, όχι μόνο τους διευκολύνει με την αρνητική μέθοδο της μη στρατιωτικής επέμβασης, αλλά τους διευκολύνει και θετικά, τους διευκολύνει κάνοντας πόλεμο για λογαριασμό τους, δηλαδή σαν ιδανικός και ολοκληρωτικός προβοκάτορας.

Θυμόμαστε πως το '92-'93 ο Κλίντον σαμπόταρε τις προσπάθειες του υπουργού Άμυνας Κρίστοφερ να σύρει τότε τους ράθυμους Ευρωπαίους σε ένα ολότελα δίκαιο πόλεμο για την υπεράσπιση της Βοσνίας, και πόσο πρόθυμα στη συνέχεια πούλησε τους αγγλογάλλους που έστω και καθυστερημένα θέλησαν να ξεμπερδέψουν με τον Μιλόσεβιτς, και αποδέχτηκε το ρώσικο σχέδιο διαμελισμού της Βοσνίας. Αυτά όλα ήταν απλά μια προειδοποίηση.

Πραγματικά τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί με τους βομβαρδισμούς που έξαπολύνει τώρα ο προβοκάτορας επικεφαλής ενός τεράστιου συνασπισμού κρατών στο κέντρο των Βαλκανίων, δηλαδή στην πιο καίρια στρατηγικά περιοχή του πλανήτη, προσφέροντας μ' αυτό τον τρόπο αθάνατες υπηρεσίες στην τέλεια και γιγαντιαία διπλωματική μηχανή της φασιστικής υπερδύναμης, της μόνης αληθινής με την πολιτική έννοια του όρου.

Η ΕΝΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΡΩΣΙΑΣ-ΚΛΙΝΤΟΝ ΣΤΟ ΙΠΑΚ ΚΑΙ ΤΗ ΣΕΡΒΙΑ

'Οπως και στο Ιράκ, έτσι κι εδώ με τη Σερβία η συνταγή είναι ίδια. Η Δύση βομβαρδίζει από τον αέρα και η Ρωσία δουλεύει απερίσπαστη στο έδαφος. Η Δύση φτιάχνει μίσος στο λαό της βομβαρδισμένης χώρας και η Ρωσία εμφανίζεται σαν ο μοναδικός της σύμμαχος, αλλά δίχως να φανερώνεται και σαν εχθρός της Δύσης. Γιατί ο προβοκάτορας Κλίντον φροντίζει στο διπλωματικό επίπεδο να καταγγέλλει μόνο τις "κακοποιές χώρες" που βομβαρδίζει, αλλά όχι τους συμμάχους τους. Και μάλιστα όχι μόνο δεν καταγγέλλει τη Ρωσία, όχι μόνο δεν την επιπλήττει που κινείται σαν φίλος του "κακοποιού κράτους" στο έδαφος, αλλά της απονέμει την ιδιότητα του μεσολαβητή. Την μετατρέπει σε απαραίτητο ουδέτερο.

Χάρη δηλαδή στον προβοκάτορα, η Ρωσία, μπορεί να καταγγέλλει τους βομβαρδισμούς, μπορεί να εξαπολύει διεθνή κινήματα ενάντια στη Δύση, μπορεί να συσπειρώνει γύρω της όχι μόνο την "κακοποιό χώρα", αλλά όλο τον τρίτο κόσμο και σταδιακά τη διεθνή κοινή γνώμη ενάντια στους "φονιάδες των λαών" και τους συμμάχους τους (ιδιαίτερα χάρη στο καλο-οργανωμένο δίκτυο εθνικιστών και ψευτοκομιουνιστών πρακτόρων της σε όλες τις χώρες), και ταυτόχρονα να είναι ο μόνος παράγοντας που έχει επαφές με το "κακοποιό κράτος" ώστε να μπορεί να το "συνετίσει".

'Οπως και στο Ιράκ, έτσι και στη Σερβία, η προσφορά του Κλίντον στη Ρωσία δεν περιορίζεται στα γενικά διπλωματικά οφέλη που αυτή αποσπά, αλλά στη συγκεκριμένη πολιτικοστρατιωτική της διείσδυση μέσα στη χώρα αυτή.

Ο ρώσικος φασισμός δεν ενδιαφέρεται απλά για τη συσπείρωση του κράτους και του λαού αυτού του κράτους, αλλά για την άλωση του κρατικού του μηχανισμού και την κατοχή του. Η Ρωσία μισεί θανάσιμα τον Σαντάμ Χουσείν και τον Μιλόσεβιτς. Γιατί και ο ένας και ο άλλος εκφράζουν από διεθνή άποψη το ίδιο πράγμα. Την εθνο-φασιστική, επεκτατική έκδοση του τρίτου κόσμου.

Το καθεστώς Σαντάμ Χουσείν έφτιαχνε δικούς του πολιτικούς άξονες στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική και συχνά συγκρούοταν στρατηγικά με τη Ρωσία (πχ όταν υποστήριξε την Ερυθραία ενάντια στη ρωσοκρατούμενη Αι-

θιοπία). Το ίδιο συμβαίνει και με το σέρβικο εθνικοφασισμό. Το καθεστώς Μιλόσεβιτς δεν είναι κληρονόμος μόνο της σοβιετικής φιλορώσικης δυναστείας των Καραγεώργεβιτς, αλλά και κληρονόμος του σύγχρονου γιουγκοσλαβικού, τριτοκοσμικού αντιρωσισμού. Είναι χαρακτηριστικό ότι αφού σύρθηκε στη σφαγή της Βοσνίας κάτω από την πίεση και υπόδειξη του ρώσου πράκτορα Ντράσκοβιτς, ο Μιλόσεβιτς στις αρχές του '96 επεχείρησε σύμπλευση, ακόμα και συμμετοχή στο ΝΑΤΟ. Αποδείχτηκε άλλωστε και με την άρνησή του να υπογράψει τη συμφωνία του Ραμπούνιγκ ότι ο Μιλόσεβιτς αρνείται επίμονα ως τα σήμερα να δεχτεί όχι μόνο δυτικό αλλά και ρώσικο στρατό στο Κόσσοβο, δηλαδή σε σέρβικο έδαφος.

Γι' αυτό η Ρωσία χρειάζεται τους δυτικούς βομβαρδισμούς στο Ιράκ και τη Σερβία. Οι βομβαρδισμοί αυτοί, όπως και οι αντίστοιχοι οικονομικοί αποκλεισμοί, αδυνατίζουν αυτά τα καθεστώτα, και επιτρέπουν στη Ρωσία να μηχανορραφεί για να αντικαταστήσει τις ηγεσίες τους με ολότελα δικούς της ανθρώπους.

Στην περίπτωση του Σαντάμ αυτές οι κινήσεις δεν είναι σαφείς γιατί η δικτατορική μορφή του καθεστώτος Μπάθ κρύβει την πολιτική φύση των συγκρούσεων στο εσωτερικό του. Μόνο να υποθέσουμε μπορούμε ότι στις συχνές εκτελέσεις και εκκαθαρίσεις αντιπάλων των τηγετικών φραξιών θα υπάρχουν και οι φίλοι της ρώσικης διπλωματίας. Ωστόσο μπορούμε με σιγουρία να ξέρουμε ότι υπάρχουν οι υλικοί όροι ενός ρώσικου πραξικοπήματος στο Ιράκ γιατί οι ρώσικες διπλωματικές και οικονομικές αποστολές είναι παρούσες εκεί μόνιμα και φανερά. Έτσι το ρώσικο αντι-Σαντάμ πραξικόπημα είναι πάντα δυνατό, ενώ το φιλοδυτικό είναι αδύνατο. Και όχι τόσο ελλείψει πρακτόρων, όσο ελλείψει πολιτικής του βάσης μέσα στο λαό. Οι βομβαρδισμοί και τα εμπάργκο είναι μορφές επέμβασης που προκαλούν μίσος στις μάζες. Γι' αυτό είναι μακροπρόθεσμα αδύνατο ένα νικηφόρο φιλοδυτικό πραξικόπημα και στο Ιράκ και στη Σερβία. Στην περίπτωση της Σερβίας αυτή η πλευρά του ζητήματος είναι πιο σαφές, γιατί καμία φράξια του σέρβικου καθεστώτος δεν έχει ακόμα καταφέρει να φτιάξει τη δικιά της απόλυτη δικτατορία, όπως το έχει κάνει η σανταμική φράξια του Μπάθ. Έτσι υπάρχει μια σχεδόν δημοκρατική μορφή διακυβέρνησης του σέρβικου εθνοφασιστικού κράτους που σημαίνει ότι οι φράξιες λύνουν ακόμα μια σχετικά δημοκρατικά τις διαφορές τους, ενώ από κοινού ασκούν φασιστική δικτατορία στις δημοκρατικές τάσεις και σε όλο το λαό.

Επειδή λοιπόν είναι ανοιχτή η πολιτική διαμάχη στη Σερβία μπορέσαμε να παρακολουθήσουμε τα τελευταία χρόνια τις ασταμάτητες προσπάθειες της ρώσικης διπλωματίας να ρίξει τον Μιλόσεβιτς και να ανεβάσει στην εξουσία τους πιο φιλικούς της παράγοντες. Αυτό το έκανε πάντα σε πλατιά μέτωπα με τις φιλοδυτικές δυνάμεις κρατώντας οπωσδήποτε η ίδια την τηγεμονία. Αρχικά αυτό το επιχείρησε το '93-'94 με το μέτωπο των Πάντις - Τσόσιτς σε συνεργασία με τις ΗΠΑ και τον Κλίντον και στη συνέχεια με το μέτωπο της λαϊκής "εξέγερσης" του '97 υπό την ηγεσία των Ντράσκοβιτς - Τζίντζιτς - Πέσιτς. Και οι δύο απόπειρες απέτυχαν, όμως ο Μιλόσεβιτς είχε αδυνατίσει τόσο πολύ μετά τη δεύτερη, ώστε ο ρώσος Ντράσκοβιτς μπόρεσε να διεισδύσει στην κυβέρνηση και να καταλάβει την αντιπροσεδρία της Γιουγκοσλαβίας, και ο φιλορώσος νεοναζίστης Σέσελι κατάφερε να καταλάβει την αντιπροσεδρία της Σερβίας.

Η ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΜΕΣΩ ΑΣΚ-ΚΛΙΝΤΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΒΑΣΗΣ

Σε αυτό το σημείο ακριβώς ήρθε η δημιουργία του ΑΣΚ και οι βομβαρδισμοί για να φέρουν το πολεμικό ρήγμα Δύσης - Σερβίας και να διαμορφώσουν ανώτερους όρους ρώσικης πολιτικής προέλασης στο σέρβικο έδαφος. Είχε προηγηθεί πολύ δουλειά από τη ρώσικη διπλωματία και τον προβοκάτορά της.

Έχουμε γράψει σε προηγούμενα άρθρα ότι ο ΑΣΚ είναι αυτός που έφερε την ανάφλεξη στο Κόσσοβο, πάνω βέβαια στο εύφορο έδαφος της μακρόχρονης σέρβικης καταπίεσης στον αλβανικό πληθυσμό της περιοχής. Ο ΑΣΚ είναι ένα ξαφνικό και σκοτεινό δημιούργημα των κύκλων εκείνων του αλβανικού σοβιετισμού που βγήκαν μετά από το χοτζίκικο καθεστώς

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

σταχτος και ακόμα πιο δαπανηρός, απ' ότι για τις ΗΠΑ, ο εφιάλτης ότι η Ρωσία ετοιμάζεται για μια εισβολή στα Ταμεία της. Δεν είναι μόνο το κόστος να μετατραπούν από στρατιωτικό νάνο σε στρατιωτικό γίγαντα που είναι πελώριο για τα ευρωπαϊκά μονοπάλια, αλλά τα τρομάζει και άμεσα οικονομικά μια ρήξη με τη Ρωσία. Γιατί και απευθείας και μέσα από το ΔΝΤ είναι περισσότερο οι ευρωπαϊκές τράπεζες και πολύ λιγότερο οι αμερικανικές που έχουν δανείσει τη Ρωσία, αλλά και έχουν επενδύσει σ' αυτήν. Αν σ' αυτά τα γενικά για όλους τους ευρωπαίους συμφέροντα και στις αυταπάτες που συνδέονται με αυτά, προστεθεί και ο βλακώδης ευρωπαϊκός φόβος προς τη γερμανική οικονομική ισχύ, τότε θα έχουμε το αποκορύφωμα της ευρωπαϊκής πολιτικής αποκτήνωσης, που είναι η γαλλική στάση απέναντι στη Ρωσία. Η Γαλλία, μισή Ντε Γκωλ, μισή Πεταίν, δίπλα στο φόβο της για τους ρώσους φασίστες, δοκιμάζει πάντα την κρυφή γοητεία της κλασικής συμμαχίας με την τσαρική Ρωσία ενάντια στις δυνάμεις του "άξονα" και βασικά ενάντια στη Γερμανία.

'Ολοι αυτοί οι υπεριαλιστές, οι αμερικανοί σαν ηγεμόνας του δυτικού στρατοπέδου και οι ευρωπαίοι σαν υπεριαλιστές δεύτερης κατηγορίας, τρελαίνονται για μια εκστρατεία ενάντια στα "κακοποιά κράτη" που δεν θα τους έβαζε όμως σε τρεις μεγάλες φασαρίες, δηλαδή στη φασαρία να χάσουν λεφτά, στη φασαρία να χάσουν στρατιώτες (που θα σήμαινε πολιτική κρίση στο εσωτερικό τους) και κυρίως, στη φασαρία να τα χαλάσουν στρατηγικά με τη Ρωσία. Αυτόν τον κρίσιμο τελευταίο φόβο τον επεξεργάζεται κατάλληλα η ρώσικη διπλωματία στη γνωστή θεατρική της παράσταση. Έχει φτιάξει δηλαδή η KGB πριν ακόμα και από την εποχή της περεστρούκα ένα θίασο γνήσιων και ψεύτικων φιλοδυτικών που τον μοιστράρει σαν μισοεξουσία και απειλεί ότι αν η Δύση φανεί άτακτη, ο θίασος θα συντριβεί και στη σκηνή θα ανεβούν οι πάνοπλοι "κομμουνιστές" με τα πυρηνικά και τα άλλα γνωστά τους σύνεργα της δικτατορίας και του πολέμου.

ΠΟΤΕ ΣΤΟ ΕΔΑΦΟΣ - ΝΑΙ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Πάνω σ' αυτό λοιπόν το πλούσιο και σταθερό έδαφος πατάει ο προβοκάτορας Κλίντον και εξαπολύει ακριβώς εκείνου του είδους τις επιθέσεις που χρειάζεται το Κρεμλίνο, δηλαδή τους βομβαρδισμούς από τον αέρα και τα οικονομικά εμπάργκο. Αυτές οι επιθέσεις δεν κοστίζουν πολλά λεφτά, δεν κοστίζουν στρατιώτες, και δεν φέρνουν ρήξη με τη Ρωσία. Γι' αυτές ακριβώς τρελλαίνεται η Ρωσία όπως εξηγήσαμε, αλλά γι' άλλους λόγους. Το μόνο πράγμα που πρέπει να προσέχουν το Κρεμλίνο και ο Κλίντον είναι να μην αλλάζει μορφή το χτύπημα, δηλαδή να μην κλιμακωθεί και αμφισβήτησε το σχήμα που περιγράψαμε: "Η Δύση στον αέρα, η Ρωσία στο έδαφος" ή γνικότερα το σχήμα "Η Δύση τινάζει την ελιά, η Ρωσία μαζεύει τον καρπό". Ασφαλώς αυτό το σχήμα δεν είναι πάντα κατορθωτό, όπως φάνηκε στη Βοσνία, αλλά πρέπει πάντα να επιδιώκεται σαν το ιδανικό.

Στην προκειμένη λοιπόν περίπτωση δεν πρέπει η εναέρια επίθεση στη Σερβία να μετατραπεί σε επίγεια σύγκρουση. Αν αυτό συμβεί το έδαφος της προβοκάτσιας θα γίνει εξαιρετικά ασταθές. Ο μεγάλος κίνδυνος θα είναι τότε να νικηθεί στρατηγικά το "κράτος κακοποιός" από τη Δύση και να αντικατασταθεί από ένα σχετικά ειρηνόφιλο δυτικόφιλο κράτος. Γιατί το "κράτος κακοποιός" υπάρχει. Αυτό δεν είναι μια αμερικανική επινόηση. Αμερικανική επινόηση είναι ότι το κράτος κακοποιός υπάρχει δίχως διεθνές κέντρο, δηλαδή δίχως το αρχικακοποιό ρώσικο κράτος και δίχως το μετώπο του τελευταίου με τον υπό εκκόλαψη κακοποιό γίγαντα, την σοσιαλφασιστική Κίνα.

Η Δύση συνεργάζεται και φροντίζει να υγιαίνουν αυτά τα αρχικακοποιά κράτη και σ' αυτή τη συνεργασία μάλιστα εκδηλώνεται και η κακοποιός πλευρά, η υπεριαλιστική και φασιστική πλευρά των ίδιων των δυτικών κρατών.

Ο τραμπούκος Μιλόσεβιτς και ο τραμπούκος Σαντάμ εχουν μια θετική πλευρά όταν αντιστέκονται στη Ρωσία, γιατί αντιστέκονται στην απόλυτη διαφθορά τους. Όμως από μόνοι τους, οι ίδιοι και τα καθεστώτα τους, είναι υπεραντιδραστικοί. Η αληθινή κύρια πλευρά του Σαντάμ Χουσείν είναι η εξίσου κτηνώδης κατοχή του Κουβέιτ και η όμοια καταπίσεη όλου του ιρακινού λαού. Η νεοχιτλερική Ρωσία επειδή η ίδια είναι κτηνώδης, επιχειρεί να απορροφήσει αυτά τα καθεστώτα κατά προτεραιότητα και αυτά είναι επιρρεπή να απορροφηθούν και έχουν διεθνώς απομονωθεί ακριβώς εξ αιτίας της κτηνώδιας τους.

Αλλά οι εναέριες τιμωρίες σε αυτά τα καθεστώτα δεν έχουν στόχο, ούτε να τα συντρίψουν εξωτερικά, ούτε να

προκαλέσουν δημοκρατικές επαναστάσεις εσωτερικά, αλλά να τα στείλουν στη Ρωσία, δηλαδή στο κέντρο τους ολοκληρώνοντας έτσι τον αντιδραστικό τους χαρακτήρα και ισχυροποιώντας στο έπακρο το Κρεμλίνο και τον παγκόσμιο ρωσοκινέζικο άξονα που αποτελούν τους προστάτες τους. Οι βομβαρδισμοί σπάνε τις αντιστάσεις των κρατών αυτών ενάντια στην απόλυτη εξαχρείωση τους και καταστρέφουν διάθετη θετικό έχουν, που είναι η τριτοκοσμική αντιμπεριαλιστική τους πλευρά. Είναι σαν να τιμωρεί ένας ασφαλίτης έναν τραμπούκο, επειδή είναι μαύρος, και να επιχειρεί στη συνέχεια να τον μετατρέψει σε χαριέ.

Αυτή είναι η διαφορά της δημοκρατικής κριτικής που κάνουμε εμείς στους νατοϊκούς βομβαρδισμούς και της φασιστικής κριτικής που τους κάνουν οι ρωσόφιλοι. Αυτοί, υποστηρίζουν τα εγκλήματα και τον κακοποιό εναντίον της αστυνομίας γενικά. Εμείς, καταδικάζουμε και τα εγκλήμα-

πληθυσμός του Κόσσοβου θα αποφασίσει για το μελλοντικό καθεστώς του. Αυτό σημαίνει άδεια για μελλοντική απόσχιση. Αυτή τη συμφωνία δεν την δέχτηκε ο Μιλόσεβιτς κυρίως για αυτό το σημείο της. Αυτή η άρνησή του οδήγησε τη Δύση στους βομβαρδισμούς.

Η Σερβία δεν είναι τραμπούκος επειδή δεν υπέγραψε τη συμφωνία του Ραμπούνιγκ. Ισα - ίσα αν υπέγραψε θα γινόταν εκτός από τραμπούκος και διεφθαρμένος προβοκάτορας γιατί θα καλούσε με αυτό τον τρόπο όλα τα Βαλκάνια και όλη την υδρόγειο σε εξαχρείωση. Η Σερβία είναι τραμπούκος και σε μεγάλο βαθμό προβοκάτορας επειδή διαμέλισε τη Βοσνία και συνεχίζει να την κρατάει διαμελισμένη. Οι δυτικοί, ο τρίτος κόσμος, η διεθνής κοινότητα, οι δημοκράτες όλου του κόσμου είχαν το '92 - '93 και έχουν και τώρα το δικαίωμα να επέμβουν και βομβαρδίσουν τη Σερβία για την απελευθέρωση και την ακεραιότητα της Βοσνίας. Άλλα δεν το έκαναν τότε και δεν το κάνουν ούτε και τώρα. Ειδικά η Δύση πως θα μπορούσε να το κάνει αφού έχει υπογράψει τις διαμελιστικές συμφωνίες του Ντέτζον και μάλιστα τις εφαρμόζει από την πιο διαμελιστική, εθνοκαθαρική, σέρβικη πλευρά τους; Πως λοιπόν θα μπορούσε τώρα να βομβαρδίσει για αυτό το λόγο τη Σερβία; Γι' αυτό τη βομβαρδίζει εξ ονόματος του ΑΣΚ, δηλαδή του αλβανικού σοβινισμού ώστε να αμφισβητηθεί στα Βαλκάνια και παγκόσμια η αρχή του σεβασμού των μεταπολεμικών συνόρων. Τη βομβαρδίζει από τα δεξιά! Αυτός είναι ο λόγος που ο πόλεμος τούτος δεν μπορεί να εξελιχθεί στο βάθος σε άρνηση του σέρβικου σοβινισμού, αλλά μόνο σε εμβάθυνσή του και σε ενθάρρυνση όλων των βαλκανικών σοβινισμών.

Το μόνο που μπορούν να κάνουν αυτοί οι βομβαρδισμοί είναι να αντικαταστήσουν τον Μιλόσεβιτς με έναν άνθρωπο της Ρωσίας. Και ο προβοκάτορας του Λ. Οίκου θέλει να τους πάει ως εκεί. Να τους βομβαρδίζονται οι βομβαρδισμοί και η χώρα θα καταστρέψεται, τόσο περισσότερο ο σέρβικος λαός, οι βαλκανικοί λαοί και οι λαοί όλου του κόσμου θα παίρνουν θέση ενάντια τους και τόσο πιο πολύ θα κερδίζει η ρώσικη διπλωματία περιμένοντας δίχως να κουνάει το δαχτυλάκι της να πέσει το φρούτο από το δέντρο. Γι' αυτό πρέπει να σταματήσουν άμεσα οι βομβαρδισμοί και να καταγγελθούν όσοι αποδέχηκαν τη συμφωνία του Ραμπούνιγκ.

ΤΟ ΚΑΛΠΙΚΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΚΗΣ ΕΘΝΟΚΑΘΑΡΙΣΗΣ

Αυτοί που συνεχίζουν τους βομβαρδισμούς πάνε να τους δώσουν μια νέα ζωή με το επιχείρημα της εκτεταμένης εθνοκαθαρισης που πραγματοποιεί ο Μιλόσεβιτς στο Κόσσοβο. Με αυτό το επιχείρημα καταφέρνουν να δικαιούνται τη δυτική κοινή γνώμη. Αυτό το επιχείρημα άλλωστε χρησιμοποίησε από την πρώτη στιγμή και ο μεγάλος προβοκάτορας. Πραγματικά όλοι οι ευρωπαίοι δημοκράτες, που δίκαια μίστησαν τον Μιλόσεβιτς για την Βοσνία, τον βλέπουν τώρα να ξεσπιτώνει τους άμαχους στο Κόσσοβο, να καίει τα σπίτια τους και να τα λεηλατεί, εξοργίζονται και απαιτούν αυθόρυμτη συνέχιση των βομβαρδισμών ζητώντας ταυτόχρονα εκδίκηση και για τη Βοσνία, και για τους πρόσφυγες Κοσσοβάρους.

Όμως όσοι σκέφτονται έτσι και είναι συνεπείς στη σκέψη τους αυτή, πρέπει να απαιτούν πόλεμο και στο έδαφος με τους σερβοφασιστές. Πρέπει να θέλουν την κατάληψη του Κόσσοβου από ένα διεθνή στρατό, ο οποίος θα έχει στόχο να εξασφαλίσει την επιστροφή των προσφύγων στα σπίτια τους και κυρίως να εμποδίσει την συνεχίζομενη εθνοκαθαριση. Αν

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΣΕ ΑΝΟΤΕΡΟ ΕΠΙΠΕΔΟ

Για δεκάδες χρόνια η ζωή στην ευρύτερη περιοχή του Πειραιά, στηρίχθηκε στη βιομηχανία που αναπτύχθηκε γύρω από το Λιμάνι. Χιλιάδες εργατικές οικογένειες μπόρεσαν, παρά την φτώχεια, να ζήσουν σε αυτή την πόλη και γύρω απ' αυτές ώστε να αναπτυχθεί ένα πλήθος μικρών επιχειρήσεων που η ύπαρξή τους οφείλονταν στην κίνηση του λιμανιού και της βιομηχανίας.

Η πόλη είχε ένα κεντρικό ιστό και ένα νεύρο, την εργατική τάξη, τόσο στη βιομηχανία και στο λιμάνι, όσο και στη θάλασσα.

Αυτό έδωσε στον Πειραιά και ένα ξεχωριστό χαρακτήρα πολιτισμού και ήθους, τον έκανε μια εργατούπολη, βάση της ανάπτυξης κάθε κινήματος δημοκρατίας και προόδου.

Όμως, τα τελευταία χρόνια βλέπουμε μια αντίστροφη κίνηση.

Βασικό χαρακτηριστικό αυτής της κίνησης είναι το χτύπημα της βιομηχανίας.

Τα Λιπάσματα έχουν μειώσει δραματικά την παραγωγική τους βάση, ο ΗΡΑΚΛΗΣ έχει σταματήσει την παραγωγή του, το Γυψάδικο έκλεισε, η Ναυπηγεπισκευαστική Ζώνη βρίσκεται στα όρια της διάλυσης, η ΔΕΗ βρίσκεται στο στόχαστρο και οι Μύλοι αντέχουν ακόμα. Παράλληλα καμιά καινούργια βιομηχανία δεν έχει δημιουργηθεί στην ζώνη του Λιμανιού, που αποτελεί ένα πραγματικό χρυσάφι όχι μόνο για την Πειραιά, αλλά για ολόκληρη τη χώρα.

Το χτύπημα της βιομηχανίας αλλάζει δραματικά τον χαρακτήρα της πόλης.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της αλλαγής είναι η μετατροπή μιας σειράς μηχανουργείων σε νυχτερινά κέντρα που έχουν κατακλείσει την πόλη.

Ενώ η ανεργία ανεβαίνει μέρα με τη μέρα, ιδιαίτερα στους νέους, το κράτος προσφέρει τη "νύχτα", σαν ... τη μοναδική δίεξοδο στη νεολαία και μέσα από εκεί διαβρώνει τον εργατικό χαρακτήρα και την ηθική της πόλης.

Αυτό δεν είναι τυχαίο.

Υπάρχει μια συγκεκριμένη γραμμή μέσα από την κυβέρνηση, μέσα από τα κόμματα της αντιπολίτευσης, που έχουν ένα συγκεκριμένο στόχο:

Την κατεδάφιση της βιομηχανίας, το χτύπημα κάθε παραγωγικού χαρακτήρα του λιμανιού και την μετατροπή του σ' ένα "τουριστικό-πολιτιστικό λιμάνι".

Στις 23 του Μάρτη το Σωματείο των εργαζομένων στα Λιπάσματα είχε Γενική Συνέλευση. Σε αυτή την συνέλευση υπήρχε θέμα στην ημερήσια διάταξη σχετικά με τον απολογισμό της Επιτροπής Σωτηρίας.

Εκπρόσωπος της Επιτροπής ζήτησε από τον πρόεδρο του σωματείου Τσιρμούλα να συμμετέχει αντιπροσωπία της Επιτροπής στη συνέλευση και μόνο στο θέμα της ημερήσιας διάταξης που την αφορούσε. Ο Τσιρμούλας αρνήθηκε αυτή τη συμμετοχή, όπως επίσης αρνήθηκε να βάλει το ζήτημα στην ίδια την συνέλευση για να αποφασίσει, όταν το έβαλαν εργάτες μέσα στην Γ. Συνέλευση.

Η στάση του αυτή ήταν η ακραία έκφραση της όλης του πορείας το τελευταίο διάστημα, μιας πορείας που οδηγεί στο κλείσιμο του εργοστασίου και στη διάλυση της Επιτροπής.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση η ΟΑΚΚΕ, σε όλο αυτό το διάστημα συνέχισε τον αγώνα, συγκροτώντας την Επιτροπή σε μια νέα βάση, σε σύγκρουση με τον Τσιρμούλα και τη γραμμή της υποταγής που εκφράζει, στηριγμένη στη βάση των εργατών στα Λιπάσματα.

Σε αυτή την κατεύθυνση η Επιτροπή Σωτηρίας έκανε ένα νέο σημαντικό βήμα: Έκδοσε είναι ενημερωτικό φυλλάδιο, που το πρώτο του τεύχος κυκλοφόρησε στους εργάτες των Λιπασμάτων, με στόχο να εξηγήσει, όσο πιο πλατειά μπορούσε, την πάλη των γραμμών και να καλέσει τους εργαζόμενους να στηρίξουν και να δυναμώσουν την Επιτροπή.

Το φυλλάδιο αυτό πουλήθηκε σε πάνω από 250 φύλλα μέσα στο εργοστάσιο και βοηθά σημαντικά τους εργάτες να ξεκαθαρίσουν τα πράγματα.

Δημοσιεύουμε παρακάτω ένα σημαντικό άρθρο από το Ενημερωτικό Φυλλάδιο με τίτλο: "Για έναν Πειραιά της Βιομηχανίας και της πρόσδοτου".

Με βάση αυτό το σχέδιο, το λιμάνι από τον Αη Διονύση μέχρι το Πέραμα μετατρέπεται σ' ένα "τουριστικό-πολιτιστικό λιμάνι", με ξενοδοχεία, καζίνο, ολυμπιακό στάδιο και διάφορους πολιτιστικούς χώρους. Μέσα στα πλαίσια αυτού του σχεδίου, είναι και η περιβόλη "Ανάπλαση" της Δραπετσώνας και το ολυμπιακό στάδιο στα Λιπάσματα.

Λιπάσματα, Τσιμεντάδικο, Πετρέλαια, ΔΕΗ, Μύλοι, Ναυπηγεπισκευαστική Ζώνη και το σταθμός των Κοντεΐνερς στο Ικόνιο κατεδαφίζονται.

Φορείς αυτού του σχεδίου είναι η ομάδα Λαλιώτη με το ΥΠΕΧΩΔΕ μέσα στην Κυβέρνηση, οι ηγετικοί Καραμανλικοί κύκλοι μέσα στη ΝΔ και τα δύο μικρά κόμματα της λεγόμενης αριστεράς, ΚΚΕ και ΣΥΝ.

Γιαυτό βλέπουμε τον υποψήφιο δήμαρχο του λεγόμενου ΚΚΕ στη Δραπετσώνα Μπεάζογλου να βάζει σαν κεντρικό ζήτημα, στις προηγούμενες δημοτικές εκλογές το κλείσιμο των Λιπασμάτων, ενώ η υποψήφια του ίδιου κόμματος στο Κερατσίνι, Ε. Παπαδοπούλου, με τον ίδιο φανατισμό να βάζει σαν κεντρικό ζήτημα το κλείσιμο της ΔΕΗ.

Το ίδιο και ο νεοεκλεγείς δήμαρχος της ΝΔ στο Κερατσίνι, Μελάς, οργανώνει ευρωδικαστήρια και "αγώνες" για το κλείσιμο της ΔΕΗ. Ενώ στο Πέραμα ο δήμαρχος Πατσιλινάκος του λεγόμενου ΚΚΕ, προσπαθεί να πάρει στα χέρια του την διαχείριση της Ν/Ζ, για να την οδηγήσει στο κλείσιμο.

Δίπλα σ' αυτούς ο ΣΥΝ σε μέτωπο με τις διάφορες ψευτοϊκολογικές οργανώσεις, εδώ και καιρό προσπαθεί να τρομοκρατήσει τους κατοίκους με την "μόλυνση" της βιομηχανίας και να φτιάξει αντιβιομηχανικές συνειδήσεις μέσα στο λαό, αξιοποιώντας τις πιο καθυστερημένες πλευρές της κοινωνίας, εκείνες που περιμένουν να ανεβάσουν τις τιμές των οικοπέδων μέσα στις υποτιθέμενες πράσινες συνοικίες.

Όλοι αυτοί έχουν ένα κοινό: **Μισούν τους εργάτες και τους φοβούνται σαν τάξη!**

Έχουν όμως ταυτόχρονα και ένα κοινό πολιτικό στόχο:

-Να κόψουν και να ανατρέψουν την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας, αδυνατίζοντας και κατεδαφίζοντας την παραγωγική βιομηχανική της βάση.

Μάλιστα για να καλύψουν στα λόγια αυτή τους τη δράση, έχουν εφεύρει το επιχείρημα, πως τα εργοστάσια δήθεν τα κλείνει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Το επιχείρημα αυτό, που πάντα το λένε με συνθήματα και ποτέ με αποδείξεις, έχουν καταφέρει να το πιστεύουν και μερικοί εργάτες, που θέλουν στα αλήθεια τη βιομηχανία. Όμως τα πράγματα είναι τελείως αντίστροφα.

Η Ελλάδα είναι μέλος της Ε.Ε. Αυτό σημαίνει πως η οικονομία της και η βιομηχανία της μπορεί να αναπτυχθεί μέσα στα πλαίσια της Ευρώπης και κάτω από την πλειστηριασμό της μεγάλης επιχείρησης.

Τεράστια κοινοτικά κονδύλια δεν απορροφούνται για την βιομηχανία, εξ αιτίας της αντιευρω-

στον δήμαρχο Μελά, την Παπαδοπούλου και τους ψευτοϊκολόγους της Καρακόστα, που θέλουν να κλείσουν το εργοστάσιο.

Στη Ναυπηγεπισκευαστική Ζώνη, οι δυνάμεις της συνδικαλιστικής παράταξης της ΟΑΚΚΕ, ο ΕΡΓΑΣ, σε ένα ευρύτερο δημοκρατικό συνδικαλιστικό μέτωπο, δίνει μάχη για το κράτημα της Ζώνης.

Πέρα από αυτές τις εργατικής δυνάμεις, που τέτοιες υπάρχουν και στους άλλους βιομηχανικούς χώρους, υπάρχουν δημοτικές κινήσεις, όπως και άλλες ευρύτερες δυνάμεις, που μπορούν να αποτελέσουν μια πρώτη ασπίδα για την προστασία συνολικά της βιομηχανίας.

Ένα χρειάζεται συντονισμός, ενότητα και ενιαίο σχέδιο πάλης.

Αυτό πρέπει να κάνουμε με τον πιο αποφασιστικό και γρήγορο τρόπο για να μπορούμε με τις πιο μεγάλες δυνάμεις στη μάχη για την σωτηρία της βιομηχανίας.

Το άλλο βασικό ζήτημα, ταυτόχρονα με την πάλη για το κράτημα της βιομηχανίας, είναι η ανάπτυξη συνολικά του Λιμανιού και της βιομηχανίας.

Είναι γεγονός πως όπως τα Λιπάσματα έτσι και οι γύρω βιομηχανίες, βρίσκονται τεχνολογικά πίσω, σε ένα καθεστώς μιας προηγούμενης εποχής.

Αν δεν προχωρήσουν σε ένα παραγωγικό εκσυγχρονισμό, στη βάση ενός ενιαίου σχεδίου παραγωγικής ανασυγκρότησης όλου του λιμανιού, σε κάποια χρόνια θα καταρρεύσουν. Για να μπορέσει όμως να γίνει αυτό και στο «πολιτιστικό» τους λιμάνι, να αντιπαρατάξουμε το σύγχρονο παραγωγικό λιμάνι, πρέπει να ανατρέψουμε την ε

ΚΑΙ Ο "ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟΣ" ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΘΝΟΦΑΣΙΣΤΕΣ

Είναι εκπληκτικός ο τρόπος που όλος ο λεγόμενος χώρος της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς συμπαρατάσσεται με τη γραμμή του ψευτοΚΚΕ σε όλα τα σοβαρά πολιτικά ζητήματα.

Και δεν μιλάμε βέβαια για τους διαφρίχτες του ΜΑΚΚΕ, που δεν καταλαβαίνουμε γιατί δεν ακολουθούν το δρόμο που. άνοιξε ο Λ. Ριτζάκης, το δρόμο δηλαδή της προσχώρησης στο ψευτοΚΚΕ, ούτε για την Α/ Συνέχεια, που όπως η ίδια καμαρώνει στις στήλες της εφημερίδας της, υπογράφει κοινές ανακοινώσεις με το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ.

Έτσι και αλλιώς οι οργανώσεις αυτές δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να αντιγράφουν το Ριζοσπάστη και να λειτουργούν στην πράξη σαν κομματικές οργανώσεις του Περισσού.

Αναφερόμαστε σε εκείνες τις οργανώσεις που μιλάνε ακόμα και στο όνομα του διεθνισμού και του αντισοβινισμού, δηλαδή

στο NAP, το EEK και την "Κίνηση".

Και οι τρεις αυτές οργανώ-

σεις, κατάγγειλαν το σέρβικο σοβινισμό σαν καταπιεστή των Κοσσοβάρων. Η Κίνηση καταγγέλλει τον Μιλόσεβιτς σαν "πρωταγωνιστή της διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας και υπεύθυνο της σφαγής των λαών της", το EEK φτάνει να μιλάει για "αυτοδιάθεση και ανεξαρτησία" στο Κόσσοβο, ενώ το NAP μιλάει και αυτό για "τη ανεξαρτησία και απελευθέρωση του Κόσσοβου από το σέρβικο ζυγό του αιματοβαμμένου τυράννου".

Παρά αυτές τις θέσεις, που σαφώς βρίσκονται σε διάσταση με τη γραμμή του φιλοσερβισμού που προωθεί το μπλοκ ψευτοΚΚΕ-σοβινισμού στην Ελλάδα, καμιά από αυτές τις οργανώσεις όχι μόνο δεν μπόρεσε να αντισταθεί σε αυτό το πολιτικό ρεύμα, αλλά ακόμα πολύ εντάχθηκε μέσα σε αυτό.

Και αυτό γιατί κατάφερε και έκανε κύριο στην πολιτική του τον αντιαμερικανισμό και τον αντιευρωπαϊσμό.

'Όχι μόνο υποτάχτηκαν στον αντιδυτικισμό και στο φιλοσερβισμό που καλλιεργούν η σοβινιστική αστική τάξη και τα φερέφωνα του

σοσιαλιμπεριαλισμού, αλλά για μια ακόμα φορά έγιναν μαχητική εμπροσθοφυλακή αυτού του μετώπου.

Κανείς δεν υποστηρίζει ότι το πρόβλημα της ειρηνικής συνύπαρξης των λαών της Βαλκανικής θα λυθεί μέσα από τους βομβαρδισμούς του NATO.

Όμως οι οργανώσεις αυτές, όπως και η ΟΑΚΚΕ κάνουν πολιτική στην Ελλάδα. Καμιά διεθνιστική προλεταριακή πολιτική δεν μπορεί να σταθεί σε αυτή τη χώρα αν δεν διαχωρίζεται, όχι στα λόγια αλλά στην καθημερινή πολιτική με τη γραμμή του αντιαμερικανισμού του σοβινισμού της αστικής τάξης. Οι πορείες στην αμερικανική πρεσβεία, οι συναυλίες και οι κάθε είδους εκδηλώσεις είχαν ένα σαφή σοβινιστικό χαραχτήρα. Ο αντιαμερικανισμός τους ήταν σοβινιστικός.

Περιείχαν δηλαδή την αλληλεγγύη στους "Σέρβους ορθόδοξους αδελφούς" και την πολιτική απαίτησης αλλαγής στους εξωτερικούς προσανατολισμούς της χώρας στη βάση του ρωσοκίνητου "ορθόδοξου άξονα" στα Βαλκάνια.

Για άλλη μια φορά Κνίτες, παπάδες, αρρωστημένοι σοβινιστές και νεοναζιστές μαζί με τους "διεθνιστές" μας έβγαιναν στο δρόμο απαιτώντας την εφαρμογή της ρώσικης στρατηγικής για την χώρα.

Βέβαια το θεωρητικό σχήμα των "διεθνιστών" μας, άδικος ο πόλεμος και από τις δύο πλευρές, προσπαθούσε να καλύψει τη βάση τους. Όμως η πολιτική τους κατάγγειλε μόνο μια πλευρά αδικίας, δηλαδή τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό!

Αυτό καθόρισε και τις συμμαχίες τους και τη συμμετοχή τους στις διαδηλώσεις, λες και δεν υπάρχει στην Αθήνα Σέρβικη πρεσβεία για να εκδηλώσουν έστω εκεί την αντίθεση τους στη δεύτερη πλευρά της αδικίας.

Τόσο με την υπόθεση του Οτσαλάν, όσο και με τον πόλεμο στο Κόσσοβο δυναμώνει αλματώδικα στην Ελλάδα το ρεύμα του φιλορώσικου αντιαμερικανισμού και αντιευρωπαϊσμού. Η αντίσταση σε αυτό το ρεύμα είναι σήμερα το πιο επαναστατικό και δύσκολο καθήκον για το συνειδητό προλεταριάτο. Γιατί το ρεύμα αυτό δεν είναι

τίποτα άλλο από την προετοιμασία του λαού μας για να δεχτεί το φασισμό και τη δικιά του συμμετοχή στον πόλεμο που φέρνει ο ρώσικος φασισμός στα Βαλκάνια. Ο ελληνικός σοβινισμός τυφλωμένος από τον αντιουρκισμό και την αναβίωση της Μεγάλης Ιδέας γαντζώνεται από τη ρώσικη προστασία, θέλει και επιδιώκει ομόθρησκες συμμαχίες στα Βαλκάνια, προκειμένου να πάρει την εκδίκηση του και να ανακτήσει την πληγωμένη του "εθνική υπερηφάνεια" από το "προστατευόμενο παιδί της Δύσης", την Τουρκία.

Αυτό τον αντιαμερικανισμό και αντιευρωπαϊσμό χρησιμοποιούν οι χαριέδες του ρώσικου ιμπεριαλισμού για να σύρουν τη χώρα στη δικιά τους ηγεμονία.

Σε αυτόν τον αντιαμερικανισμό έχει χρέος να αντισταθεί, όχι μόνο κάθε πραγματικός διεθνιστής αλλά κάθε δημοκράτης και προοδευτικός άνθρωπος. Αυτό το δρόμο ανοίγει η ΟΑΚΚΕ κόντρα στον ψευτο-διεθνισμό κάθε είδους.

ΜΙΑ ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 5

κάζει τη γραμμή του ΑΣΚ και την πλατφόρμα του Ραμπούγιες, δηλαδή να αποδέχεται τη δημοκρατική πλατφόρμα του γιουγκοσλαβικού συντάγματος του 1974 το οποίο προέβλεπε μεγάλη αυτονομία για το Κόσσοβο χωρίς όμως δικαίωμα αποχωρισμού.

Μία τέτοια όμως στρατιωτική επέμβαση θα ήταν πολιτικά καταδίκη του Κλίντον και της Ρωσίας και θα άνοιγε έναν αληθινό εσωτερικό και διεθνή δημοκρατικό πόλεμο ενάντια στον Μιλόσεβιτς. Κοσσοβάροι και Σέρβοι δημοκράτες θα είχαν κάθε λόγο να συμμετέχουν σ' αυτόν, ενώ κανένας δεν θα είχε το δικαίωμα να αφαιρέσει και από τους Βόσνιους το δικαίωμα να απελευθερώσουν τη χώρα τους από τους εθνοεκαθαριστές και να την ενοποιήσουν.

Σε ότι αφορά τη διεθνή νομική άποψη μια τέτοια επέμβαση αυτή τη στιγμή στο Κόσσοβο προβλέπεται από τις διεθνείς συνθήκες ενάντια στις γενοκτονίες, που μια μορφή τους είναι η εθνοκάθαρση. Ένας τέτοιος πόλεμος θα ήταν και δίκαιος και νικηφόρος.

Αυτοί που μιλάνε σε μια τέτοια περίπτωση για σέρβικο Βιετνάμ μπερδεύουν τους δίκαιους εθνικοαπελευθερωτικούς πολέμους με τους άδικους εθνικούς πολέμους. Οι Σέρβοι μπορούν να κάνουν πόλεμο σήμερα ενάντια στους δυτικούς, αν αυτοί βαδίσουν ενάντια στο Βελιγράδι με τη γραμμή της απόσχισης, αλλά δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν εκατοντάδες χιλιάδες ένοπλους Κοσσοβάρους που μαζί με δυτικούς πολεμάνε τους Σέρβους στο σπίτι τους και ενάντια στην εθνοκάθαρση. Η ήττα τους και η κατάρρευση γενικά του σέρβικου φασισμού σε μια τέτοια περίπτωση θα ήταν σχετικά σύντομη υπόθεση.

Όμως δεν ξέρουμε κανένα πόλεμο που να άλλαξε πολιτική φυσιογνωμία πριν καλά - καλά αρχίσει και δεν έχουμε την παραμικρή αυταπάτη ότι η Δύση θα κηρύξει τώρα κοντά αληθινό πόλεμο στο σέρβικο σοβινισμό. Σε κάθε περίπτωση η Δύση δεν είναι σήμερα ιδεολογικά σε θέση να κάνει πόλεμο ενάντια στη ρώσικη στρατηγική. Ούτε οι λαοί οι οποίοι είναι. Λίγοι άνθρωποι στη Δύση θα πέθαιναν ευχαρίστως πολεμώντας ενάντια στον Μιλόσεβιτς και τους ρώσους προστάτες τους σ' ένα μεγάλο και αιματηρό πόλεμο. Αυτή η προετοιμασία με ευθύνη των τυφλών δυτικών ηγετών δεν υπάρχει.

Το μόνο λοιπόν που μπορεί να συμβεί σε αυτή τη φάση

είναι ένα δυνάμωμα της πολιτικής κρίσης στο εσωτερικό των δυτικών αστικών τάξεων και κυρίως στο εσωτερικό των ΗΠΑ που μπορεί ίσως να σταματήσει τους βομβαρδισμούς αν γίνει ρεύμα κοινής γνώμης. Ήδη έχει ξεσπάθωσε ενάντια στον Κλίντον, ένας ολόκληρος στρατός πολιτικών και στρατιωτικών αναλυτών των ΗΠΑ που τον κατηγορεί ότι κάνει έναν πόλεμο δίχως καθαρούς πολιτικούς στόχους, αλλά και δίχως σαφές στρατιωτικό σχέδιο. Η λέξη "τιμωρία" δεν μπορεί να συντηρήσει μακρόχρονους πολέμους που δίνουν διαρκώς νέα αποτελέσματα, που προκαλούν διαρκώς νέες αλλαγές συσχετισμών, διεθνών και τοπικών και, κυρίως, που σπρώχνουν νέες μάζες, λαούς ολόκληρους στην πολιτική.

ΚΕΡΔΙΣΜΕΝΟΙ ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΕΣ

Πάντως αυτή τη στιγμή οι συντριπτικά κερδισμένοι από αυτή τη δυτική κρίση στρατηγικής, είναι οι ρώσοι σοσιαλφασίστες και τα τσιράκια τους σε κάθε χώρα. Και είναι φυσικό γιατί αυτοί έχουν την απόλυτη πρωτοβουλία των κινήσεων και γιατί αυτοί βρίσκονται ουσιαστικά μέσα σε όλες τις πλευρές της σύγκρουσης, αξιοποιώντας στην εντέλεια τη γενική σύγχυση που αυτή φέρνει. Βρίσκονται δηλαδή και μέσα στο στρατόπεδο που βομβαρδίζει (μέσω της τακτικής αυτού του στρατοπέδου και μέσω του προβοκάτορά τους), και μέσα στο σ

Η ΙΟΝΙΚΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΕΤΑΙΡΩΝ ΤΟΥ ΚΟΚΚΑΛΗ

Χωρίς να ανοίξει ρουθούνι αυτή τη φορά, η Ιονική Τράπεζα άλλαξε χέρια και πέρασε από το κράτος, στον όμιλο της Τράπεζας Πίστεως, δηλαδή στο συνεργάτη του Κόκκαλη, Κωστόπουλο. Ήδη από το καλοκαίρι του 1998, όταν ξεκίνησε η διαδικασία της ιδιωτικοποίησης της Ιονικής, η ΟΑΚΚΕ είχε προβλέψει αυτή την εξέλιξη.

Θα θυμίσουμε εδώ στους αναγνώστες ότι επιχείρηση ιδιωτικοποίησης της Ιονικής, η οποία μάλιστα θεωρήθηκε η "ναυαρχίδα των ιδιωτικοποίησεων", τέλειωσε πριν προλάβει να ξεκινήσει, όταν το σοσιαλφαστικό μέτωπο (λαϊκό ΠΑΣΟΚ, καραμανλική ΝΔ, ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ και ΔΗΚΚΙ), σε συνεργασία με τους κρατικούς εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ, ματαίωσαν το πέρασμα της Ιονικής στον όμιλο Λάτση που εκφράζει φιλοευρωπαϊκά συμφέροντα, με τις γνωστές μεθόδους των απεργιών, των τραμπουκισμών, της δημαρχίας και της προβοκάτσιας. Τότε είχαμε γράψει στη Νέα Ανατολή, φ. 311 (28.8.98) ότι στη φάση του διαγωνισμού παίχτηκε ένα περίπλοκο παιχνίδι που μπορεί να οδηγήσει σε μια "ρώσικη" ιδιωτικοποίηση, και ότι "το βασικό σε αυτό το σχέδιο ήταν να χτυπηθεί η ραγδαία είσοδος του Λάτση που έδινε ένα μεγάλο αέρα τόσο στον Παπαντωνίου, όσο και ευρύτερα στη σταθεροποίηση της φιλοευρωπαϊκής οικονομικής πολιτικής.

Αυτό το χτύπημα δόθηκε με την αποτυχία του διαγωνισμού. Όλα τα πυρά από το σύνολο των πολιτικών κομμάτων, αλλά και μέσα από την κυβέρνηση δόθηκαν στον Παπαντωνίου, ενώ έντονα μπήκε το θέμα της παραίτησής του. Και αυτό γιατί έσπασε το μέτωπο με τον Λάτση που είχε ξεκινήσει με την πώληση της Τράπεζας Κρήτης και από το οποίο ο Παπαντω-

νίου προσδοκούσε το υψηλό τίμημα των 220 δις κάτι που θα τον γλίτωνε από τις φωνές και τις πιέσεις για το "ξεπούλημα" της Ιονικής.

Σύμφωνα με πληροφορίες του Τύπου ο Λάτσης άλλαξε γνώμη την τελευταία στιγμή και ίσως αυτό έγινε σε συμφωνία με τον Κωστόπουλο που δεν έδωσε καθόλου προσφορά.

Ποιός είναι ο ρόλος του Κωστόπουλου σ' αυτή την υπόθεση;

Πρόσφατα ανακοινώθηκε η σύσταση της Ινφροσπόρτ από τον Κόκκαλη και τον Κωστόπουλο σε ποσοστό 50% από τον καθένα. Η επαιρεία αυτή έχει σα στόχο να πάρει έργα των Ολυμπιακών Αγώνων αλλά και την παροχή πάσης φύσεως υπηρεσιών πληροφορικής στο χώρο του αθλητισμού.

Έχουμε δηλαδή ένα μέτωπο Κόκκαλη-Κωστόπουλου το οποίο δεν μπορεί παρά να είναι ευρύτερο, οπότε και να έχει σχέση και με την Ιονική. Έτσι άλλωστε δουλεύει ο Κόκκαλης. Αξιοποιώντας την πολιτική του δύναμη μέσα από την κυβέρνηση, μπαίνει παντού προσφέροντας τις πολιτικές του διασυνδέσεις και έτσι προσπαθεί να λέγει δόλη την οικονομική ζωή της χώρας.

Αυτό το μέτωπο Κόκκαλη-Κωστόπουλου είναι που κατά τη γνώμη μας χτύπησε το διαγωνισμό, τραβώντας ίσως τον Λάτση σε μια συμφωνία για κατέβασμα της τιμής της Ιονικής στον επόμενο διαγωνισμό. Ίσως αυτό το μέτωπο να

ευθύνεται και για τις προβοκατόρικες προσφορές φάντασμα των 300 και 280 δις για να φανεί ακόμα μικρότερη η προσφορά Λάτση, και να αποκλείεται κάθε υπαναχώρηση της κυβέρνησης από τις αρχικές της εξαγγελίες.

Έτσι χτύπησε πολιτικά τον Παπαντωνίου και την ευρωπαϊκή οικονομική πολιτική, αλλά και από την άλλη ετοιμάζεται να πάρει στα χέρια του την Ιονική σε τιμή που αυτό θα καθορίσει, έχοντας με αυτόν τον τρόπο σπρώξει τον Παπαντωνίου ενάντια στον Λάτση που τον έκθεσε".

Με αυτά τα δεδομένα η κυβέρνηση πήγε σε αυτή τη δεύτερη φάση της ιδιωτικοποίησης με διαγωνισμό όπου αυτή τη φορά ήταν ο Λάτσης που δεν υπέβαλε προσφορά και ο Κωστόπουλος που αναδείχθηκε νικητής. Μάλιστα, σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες, αυτή τη φορά ο Λάτσης μπήκε με μειοψηφικά κεφάλαια στην προσφορά της Πίστεως ενάντια στο Σάλλα, δηλαδή σαν ουρά του Κωστόπουλου.

Δύο ήταν οι νέες προσφορές που υποβλήθηκαν στο διαγωνισμό, αυτή του ομίλου της Τράπεζας Πίστεως ύψους 272 δις και αυτή του ομίλου της Τράπεζας Πειραιώς με επικεφαλής τον Σάλλα, ύψους 254 δις. Σε κάθε περίπτωση η αποχώρηση του Λάτση σαν ηγεμονική δύναμη στο διαγωνισμό ήταν αποτέλεσμα της ρώσικης προβοκάτσιας του καλοκαιριού και είχε να κάνει με το γεγονός ότι ο ίδιος έμεινε τότε πολιτικά έκθετος.

Το κεντρικό επιχείρημα του ρωσόδουλου μετώπου ενάντια στο Λάτση, στην αποτυχημένη πρώτη φάση της ιδιωτικοποίησης ήταν ότι το τίμημα που πρόσφερε ο Λά-

τηςς ήταν χαμηλό σε σχέση με τη χρηματιστηριακή αξία της Τράπεζας και γι' αυτό μιλούσαν τότε για "ξεπούλημα", και έβαζαν σαν πλαφόν τα άνω των 200 δις. Είχαμε ξεκαθαρίσει σε σχετικό άρθρο μας ότι η χρηματιστηριακή αξία αίσια μίας Τράπεζας δεν έχει καμία σχέση με το τίμημα αγοράς της σύμφωνα με τους κανόνες της οικονομίας και της ελεύθερης αγοράς.

Η χρηματιστηριακή αξία είναι μια πλασματική αξία και καθορίζεται από εντελώς ασταθείς παράγοντες που μεταβάλλονται από μέρα σε μέρα. Αυτή η τερατώδης δημιαργία αποδεικνύεται περίτρανα στην εξαγορά του 51% των μετοχών της Ιονικής από τον Κωστόπουλο στο τίμημα των 272 δις τη στιγμή που η χρηματιστηριακή αξία έχει σχεδόν αυξηθεί και ξεπερνά τα 400 δις.

Όμως τώρα που ο στόχος επιτεύχθηκε, τώρα που φαίνεται πως ο Κόκκαλης μπήκε στο παιχνίδι, μόνο ο αρχηγός τότε των κινητοποιήσεων, ο πρώτος του συλλόγου υπαλλήλων Μαρκάκης έβγαλε κάτι ψήφουρους για τίμημα που έπρεπε να φθάσει στα 350 δις, ίσα για τα προσχήματα.

Η Εμπορική Τράπεζα, λοιπόν, κύριος μέτοχος της Ιονικής, σε συνεργασία με τον οίκο J.P. Morgan, σύμβουλο της ιδιωτικοποίησης κατακύρωσαν το πακέτο των μετοχών στον Κωστόπουλο, μέσα σε ιαχές θριάμβου από τον Παπαντωνίου, και με τις ευλογίες Κόκκαλη που χαρακτήρισε "θετική ξέλιξη την επιτυχή έκβαση του διαγωνισμού" (Ελευθεροτυπία, 30/3/1999).

Παρά το γεγονός ότι η διαδικασία έγινε υπό την επίβλεψη του διεθνούς οίκου J.P. Morgan, φαίνε-

ται ότι κι εδώ παίχτηκε κάποιο βρώμικο παιχνίδι για να αναδειχθεί νικητής ο Κωστόπουλος.

Ο Σάλλας, επικεφαλής του ομίλου της Τράπεζας Πειραιώς, έχει ήδη κινήσει τις διαδικασίες για την αικόνωση του διαγωνισμού γιατί δεν έγινε δεκτή δεύτερη προσφορά του ("ρελάνς") ύψους 290 δις, ενώ οι αρχικές προσφορές κρίθηκαν με διαφορετικούς όρους για τους δύο συμμετέχοντες. Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του Σάλλα, ενώ η δεύτερη προσφορά του ίδιου απορρίφθηκε επειδή σύμφωνα με τους όρους του διαγωνισμού δεν επιτρέπονταν περαιτέρω διαπραγματεύσεις μετά το άνοιγμα του φακέλου προσφορών, ο οίκος Morgan προχώρησε σε διαπραγμάτευση με τον Κωστόπουλο. Εδώ θα πρέπει να παρατηρήσουμε ότι κανένας διεθνής οίκος δεν μπορεί να προσφέρει απόλυτη διαφάνεια όταν οι ενέργειες του καθορίζονται με βάση τις εντολές και τις οδηγίες του εργοδότη του και στη συγκεκριμένη περίπτωση της Ιονικής Τράπεζας.

Το πιθανότερο είναι ότι ο όμιλος Πειραιώς δεν θα καταφέρει να ανατρέψει την κατακύρωση της Ιονικής στην Τράπεζα Πίστεως. Το ότι στο μέτωπο της Πειραιώς συμμετέχει και ο Βαρδινογιάννης που έχει φάει ρουκέτες από τη "17N" και που ο "Παναθηναϊκός" του εξακολουθεί να ενοχλεί τους "ρώσους" είναι μια παραπάνω εγγύηση για την ήττα του.

Έτσι, άλλη μια ιδιωτικοποίηση πήρε το δρόμο της δυναμώνοντας, έστω κι έμμεσα, την οικονομική θέση του Κόκκαλη. Το πέρασμα στο ιδιωτικό κεφάλαιο που έχει πολιτικο-οικονομικούς δεσμούς με τους σοσιαλφαστίστες δεν μπορεί να θεωρηθεί θετική ιδιωτικοποίηση, με την έννοια του χτυπήματος της κρατικής γραφειοκρατίας και του σαμποτάζ, αλλά αντίθετα δυναμώνει τον παράγοντα του φασισμού και του πολέμου στη χώρα, δηλ. το ρωσόδουλο μέτωπο.

Η αντιδρωτική διανάρτηση ανοικολύπει την 'τολιτιστική φέτα'

Στις 16/3/1999 το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο αποφάσισε ότι η ονομασία "φέτα" δεν αποτελεί πλέον ελληνικό μονοπάλιο, αλλά μπορεί να χρησιμοποιείται και για τυριά φέτα από άλλα κράτη της ΕΕ.

Με την απόφαση αυτή του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου τίθεται ένα ζήτημα οικονομικής φύσης που αφορά την ποιότητα του προϊόντος, την τεχνολογία του κ.λπ. Γιατί η καθιέρωση της κοινής ονομασίας σημαίνει ότι μπορούν να παράγουν φέτα και χώρες που χρησιμοποιούν βοδινό γάλα κι έτσι πλήττονται οι έλληνες παραγωγοί που χρησιμοποιούν πρόβειο ή κατσικίσιο, και που μέχρι πρόσφατα δεν είχαν άλλους ανταγωνιστές.

Διαφορετική άποψη θα σχηματίσει κανείς αν διαβ

